

МИГЛЕНА ИВАНОВА

**ПРЕОБРАЖЕНИЯ НА
*А*М*И*Й*А*
В ЧУДОВРЕМИЕ**

WWW.MIGLENA.NET
ФОНДАЦИЯ „ВЯРА В СЕБЕ СИ”

МАНДАРИНЕНИ СЪРЦА

Суперновоначалие от Черна мандарина

и

Белокаменно сърце:

сякаш затворническо райе,

а всъщност – свобода за

Ти и Аз времеизмерение.

С ограда от вулканични страсти

и

кули от житейски проникновения:

звезден дом на съновиденията ни наяве.

В безпричинност и с

нирванната енергия на Белинташ.

Приказнодействията ни делят

и

свързват в театър на невидими сенки
пред дъгоцветните очи на Хор, всевиждащият.
В пещерни утробы лъчи оплождат Майка-Земя.

А Слънцето си е все така непобедимо

и

безразлично към раса, извисеност и нищета.
Сякаш дръзновенията на хорския мравуняк
са небрежно допусната Ахилесова пета.

Архитектурният план

и

реда на божествената светлина
са ни дарили с трохички жизненост и съзнание.
Назаем. С болка учим да прощаваме.

Просветлението

и

радостта идват когато сърцето окамене.

Поне да е в бяло. И с дъх на мандарина.

А в черно е само прегръдката на незримостта.

Проникната и о-дух-о-творяща с любов

и

вяра и щастие - каквото и да означават.

Тук и сега да ги съпреживявам и

пресътворявам

с Теб е смисъла на вълшебността.

Ти и Аз - две мандаринени сърца, пулсиращи

из

метеоритните поля на космическата тъма.

СКАРА-БЕЙСКИ ОТКРОВЕНИЯ ПО СЛЪНЦЕПРЕРОЖДЕНИЕ

Пълзя сред самотни песъчинки
и уханни сетива. Тук вкаменена сълза на
плачеща върба, там сянка на жасмин под ръка
с неродена елха. Горе кристални отломки
от лебедови сърца, долу огнеиздишаци
копнежни инстинкти, давещи се
в лавообразни езера.

Зад опашката ми тлеят следи от
фениксирали крила, делфинени вълноломи,
кръв от платноходи, открили райската земя,
дъх на пясъчни кули.

Очи на детска душа.

Иска ми се да виждам само така.

Но как да затворя хилядите гледни точки, с които ме е дарил Ра? И нужно ли е – та нали с тях докосвам спящите мигли на звездността, рисувам върху румените бузки на зората с лъчите на мига, танцувам в безритмието на хилядоръка сакралност, водеща ме към връзка с енергиите на милиарди светилища из времепространството Ти и Аз.

Безмерно богатство!

А когато пожелаая да летя, разлиствам се ...

Всички изписани словомисли са образи на трепети, с които Боголюбовта осмисля наглед безмислените ми ритуали.

Дали Р-Т-Л не са сигли на Ра-Тао-Аллах?

А названието ми може би е умалително на Скара-Бира, или мъжкия ѝ род и оттам мечта за двуполовост. И както водните лилии са булчинско дантелено бели, въпреки че се хранят с тинеста разлагаща се материя и лъчи, и аз се храня с тор, и яйцата си в топка от тор отглеждам. Грознички са отначало, ларви, какавиди. Но след това блестят, броните им преливат в дъгоцветна сияйност.

И да зная защо са ме избрали за сакрален символ на възкресението, мистериите ми забраняват да го споделя. Амулетизират ме за живот с късмет и щастие. Това ми е достатъчно да благославям съдбата си.

Никога не ми е достатъчно да съм с мисъл за Теб. Привидно ненужно откровение. Така може да е от някоя от гледните точки, примерно - на храната ми.

Когато духът завибрира в мен, изоставям мислите и се превръщам в транс и екстаз.
Най-високото ТВОЕ небе е
най-дълбоко в утробата МИ.

От там скарабейското хилядоочие преминава
през гледните точки на това и онова ниво
на съзнание до нирванното просветление на
шишарковидното око, където всичко е едно и
Ти и Аз сме всичко. Отново и отово.

В кръговрат на еже-дневни, еже-сезонни
и еже-еонни прераждания и всяко следващо
с повече късметлийска щастливост.

Тъй рече Скара-Беят и си наля чаша Бейлис.
Наздраве и за много години!

Слънцепрерождение е!!

ДЕТЕЛИНЕНА КАЛИНКА

Живяла в градината на чудатостите
Детелинена Калинка. От докосването на
палеца на Зората листенцата на тялото ѝ
се разпервали в три пурпурни криле, а пулсът
на изумруденозелената ѝ сърцеобразна душа
отмервал такта на славеевите песни.

Показалецът на Слънцето в зенитодневие
я преобразявал в почти обикновена наглед
търсеща щастието четирилистна детелина,
докато душата ѝ се покривала с дъгоцветните
точици на спомените от срещи и раздели по
кървавите следи на жертвопринесености.

Малкият пръст на Здрача благославял
Калинковата Детелиненост
с уютността на земен корен.
Край огнището, тихо пращящо от
изгарящите гласове на небесни метеорити,
тя разказвала историята
на метаморфозите си ...

Трилистието ѝ подарила панда художник
да е хвърчило на Сияйнозарната троица –
творец, вдъхновение и творение.
Душата ѝ се научила на молитвеност и
смирение от златисточервен папагал
последовател на спасителна вяра в
оковано в тръни сърце.

Водно конче я отвлякло в омагьосания си свят
да забрави за приказността
на родните си чудатости.

Плували из езера от димни облаци,
летели сред ята опиянени щъркели и
танцуващи жерави.

Спели по куполите на Тадж Махал.
Жаждата си утолявали с вода от Мачу Пикчу.
Левитирали над Великденските острови.
Яздели камили около Сфинкса.

Заточение от твърде реални случвания
за свободолюбивата, предпочитаща
волните си фантазирания
чудотворка.

Феята ѝ покровителка се смилила и
наговорила приятелките си да изтъкат
вълшебен хамак та като се залюлее в него

Детелинената Калинковост,
да се пренесе където пожелае.

Но ето ти дилема – детелинността
предпочитала да се рее из
дъгоносните селения на безвремието,
а калинката желала да се състезава с
гривите на препускащия мустанг на времето.

Четирилистието вярвало в
писанията на съдбата и
в предопределеностите на кръстността,
а крилатостта в свободния избор и
обичала волността на фантазмечтанията.

Нош след нош звездите се забавлявали с
венецианския карнавал на споровете на двете
калинково-детелинени същности :
от светски полилеи или сакрални светилища
та до високи токчета или пантофки.

А хамакът така и се люлеел и скучаел самотен
и празен между пръстените на Сатурн
в очакване ... Играел на метеоритна рулетка
залагайки ту на лилавата корона на съдбата,
ту на венеца от жълтурчета на късмета.
Рискувал всичко и губел малко по малко
вълшебността си, друго нямал.
А и кому бил нужен – със или без нея ...

Тогава по Млечния път над
Детелинената Калинка се спуснало едно
петокрило огнено същество,
нито ангел нито дявол,
а може би и двете едновременно ...
Предложил ѝ мир и любов и
благоденоощия, безгрижност и дълголетие.

Но при условие, че за да се запазва
небесната хармония, приеме и всеки ден
сизифовски се преобразява,
за да не забравя наученото от митове,
легенди и опит, а на звездолунност да има
корен и да съчинява словотворения ...

Събрал в сълза последната си капка
приказност, хамакът яхнал една падаща
комета, пришпорил я с развят перчем и
долетял в полунощ на Новагодие сред
фойерверките и се изтегнал между две
искрящи елхи до Детелинената Калинка.
Оттогава тя заживяла в Междувремието на
трите свята – небесен, земен и отвъден,
почитайки по Орфеевски еднакво и трите и се
врекла да разпалва със слово и танц
слънцесияйност в сърцата - средище на
всичко желано, изток на щастливи сбъдвания,
запад на неизбежните залези ... и
да вдъхновява за благодарност към
усета за святост в кръв и чакри.

ТАНЦЪТ НА ГЪЛЪБОВАТА ЛИЛИЯ

Докато дантелените клепачи на мъглата
галеха с ресници Зорницата по
розовоуханната коса, а Слънчо още ловеше
русалки за опашките и ги връщаше в езерото
на съзвездието Риби след нощните им
самодивствания по поляните на Водолей,
В чудовремието на виртуреалността се появи
Гълъбовата Лилия.

Скитница по орис. Листенцата ѝ жадуваха
целувки с росата и затова припкаше
от парк до парк и късаше поне по чифт
пантовки от полунощ до полунощ.

Джуджетата едвам насмогваха да ѝ изтъкат нови. Не какви да е, а от луносърмени нишки и смях на светулки, иначе не можеше да преодолява езерното притегляне, което я закотвяше и приклепваше.
Но само докато бе боса ...

Гълъбовата ѝ душа бе дала обет за святост и обикаляше храмове и светилища, за да се докосва до слънчевите лъчи чиста и усмихната, в нирванно просветление.

А сърцето на Гълъбовата Лилия пулсираше в ритъма на космическата любов ...
Чуваше само песните на жар-птиците.

Виждаше единствено незрими багри на
безименни цветове. Омагьосано бе
да се чувства животрептящо в състояние
на транс и еуфория, а наземно да витае
в явни съновидения.

Кошмарите я обладаваха, когато
маймунките на мислите се заподхилкваха
подскачайки около оградата на вълшебното и
светлозарно междувременно времеизмерение,
в което Гълъбовата Лилия съумяваше
за миг от вечността да е ... цялостна ...
в без-у-словно-влюбеност ...

- Хихихихи, де се е чуло,
лилия да е принцеса, гълъб да е жрец,
фантазия да е реална.

- Хахахаха, де се е видяло, животът да е приказка, божествата да са сред хората, дъхът да е вечен.
- Хохохохо, кой ти разбира на тази планета от космически истини за любов, претворена в изкуство и ритуалност.

Ала Гълъбовата Лилия се учела как да превръща разума в емоция – просто превод от един език на друг. Ако ѝ се наложи, вече отвръща на маймунките със смеховитостта на собствените им жестове: не ви чувам като мрънкате, затънали в мързела, не ви виждам как сте слепи, разбирам ви и ви съчувствам, но ...

Няма да заприличам на вас.
Дори и да си сложа маймунска маска,
то ще е само за да ме оставите на мира.

И нахлузва вълшебните пантовки, разперва
крилете на въображението и пресътворява
своя свят свят. Ден по нощ, сезон по сезон,
слънчелъчно и звездолунно. Затова сърцето ѝ
е наглед огърдено с трънна огърлица – да я
пази от нараняване. В чудовремието на
безвременно-временната действителност е
Танц на Живота и Живо Благо Слово.

Като Твоето - Л-Ю-Б-ов К-осмическа в
Човешко Тяло.

НЕБЕ ОТ СЕДЕФЕНИ ПЕРУНИКИ

палмови пера валят с кокосов шепот
над делфинената сянка
изрязваща
с трионена перка алени бразди

м

е

ж

д

у

небе от седефени перуники
мъглите около утробата на Калиопа

и

вулканичния прибой на Хадес

посят ще е
дъхът на Евридика
за да хранят класовете на добротата
пурпурния глад
на душите
за
белобожие щастие
перунска сила
и
обич
безусловна и свята
като
перли от мидите на небесни перуники

ОГНЕНИ МОСТОВЕ МЕЖДУ ИЗМЕРЕНИЯТА

Имало веднъж едно Дъждовно време,
което отвявало перчемите
на слънчевите чадъри и заплитало
косите на звездни самодиви ...

Бродело по върхарите на Орион,
къпело се в поточетата на Андромеда,
яздело пегаси по прериите на Касиопея.
Но най-обичало да разпалва огньове край
бреговете на измеренията – да осветяват
небесните пътеки и да сочат
посоката на надеждата.

А когато Дъждовното време се изтягало
в постелята си от пухени пера
от опашки на комети,
огньовете се превръщали в
искрящи мостове между измеренията ...

И само същества с чисти сърца можели да
преминават по тях без да се изпепелят.

А една жар-птица събира съчки от горите
на божествата и оживотворява огньовете,
за да пулсира пламтящата кръв на мостовете
и наяве и насън, в чудовременност.

СИНЬОЛЕПИЕ ОТ ВЪЛШЕБЛАНДИЯ

В едно чудовреимие бях делфин и сънувах,
че съм човек ... Сега сънувам, че съм
синьо безмълвие сред езеро от синчец,
теменужени мъгли и седефена омая ... И
изгревите са само делфинени съновидения
в трептящосиньо ... Докато звездите са
океан от планктонена искрящост ...
пулсираща в синьосънието.

Нищо, че мислите са слепи за това
синьолепие от Вълшебландия. Нали там пък
мисли няма, само вибриращи дългопищности и
левитираща обич.

Пътуваш ли натам, в попътния ти вятър
ще има дъх от мен. А пристигнеш ли, ще те
посрещна с греяно вино от лозята на Кибела.

Пих от него и съм несмъртна.

Но за какво ми е безсмъртие, ако ти си отвъд
границите на чудовремието ... където
радостта е луна, по всяко облаче е изписана
незабравима наша приказка и всичко е живо и
съществува само (за)ради теб и мен ... А ти си
навсякъде и във всичко като седмонебесие от
докосвания на синевата с устните на изгревите
и на залезите с пъпчето на вселенското
синьосияние – без точка или многоточие

ЧУДОЛУДИЕ

Ако бях капчица перлена роса,
щях да кацна на ръба на чашата ти ... Ако бях
пчелна царица, щях да превръщам
всяко твое слово
в медозвездна амброзия ...

Ако беше звънтящ чан,
всяка мелодия би заглъхнала сред
всемирнолюбие ... Ако беше златар,
щях да нося диадемите,
които ми извайваш от
лъчеписности ...

А всъщност,
в немислимото наглед „Ако” сме
„все едно” (за)Едно
сред безбрежността на океани за пиратстване
и орбити за пропътуване из
необятностите на времеизмеренията
със слънца във всевъзможни цветове.
Пътувам с теб, закътана в червеноперково
коремче и ми е пеперудено и фениксирам
след безтегловностите на ръба на мечовете
на привидностите и илюзиите.

Чудолудият живот с теб е мантра
за вълшебна нирванност в приказната ми,
фантастична истинност.

МАНДАРИНЕНИ СЪРЦА
СКАРА-БЕЙСКИ ОТКРОВЕНИЯ ПО
СЛЪНЦЕПРЕРОЖДЕНИЕ
ДЕТЕЛИНЕНА КАЛИНКА
ТАНЦЪТ НА ГЪЛЪБОВАТА ЛИЛИЯ
НЕБЕ ОТ СЕДЕФЕНИ ПЕРУНИКИ
ОГНЕНИ МОСТОВЕ МЕЖДУ
ИЗМЕРЕНИЯТА
СИНЬОЛЕПИЕ ОТ ВЪЛШЕБЛАНДИЯ
ЧУДОЛУДИЕ